

01.08.2012 / 11:54

FILM-MAG: PULA 2012: ZAGREBAČKE PRIČE VOL. 2, omnibus

Píše: Film-mag.net

ZAGREBAČKE PRIČE VOL. 2

Zagrebačke priče Vol. 2 (2012.)

Propeler film, Restart (koproducent, Slovenija), Alka Film (koproducent, Hrvatska); 2012.

Trajanje: 100 min.

Format: 1,85:1

Color: Color

Zvuk: Dolby Digital

KRUŠKE

Redateljica i scenaristica Hana Veček

Glume: Aleksandra Stojaković, Siniša Popović

Od danas do sutra

Redateljica i scenaristica Sara Hribar

Glume: Dijana Vidušin, Nika Trenc Sato, Stjepan Perić, Jadranka Đokić, Romina Vitasović, Marija Tadić, Ivan Glowatzky, Mislav Čavajda, Frano Mašković, Borko Perić

Mucica

Redatelj i scenarist Aldo Tardozi

Glume: Hana Hegedušić, Alex Rakoš, Janko Rakoš, Inge Appelt, Ema Ursula Stojković, Nikša Butijer

Sin

Redatelj i scenarist Ivan Sikavica

Glume: Goran Radaković, Matija Čigir

Može neko bacit čik odozgo

Redatelj i scenarist Josip Visković

Glume: Katja Crevar, Nikola Miljanović

Na kvadrat

Redatelj Radislav Jovanov Gonzo

Scenarij Jasna Žmak

Glume: Ivana Roščić, Judita Franković

Prve 'Zagrebačke priče' imale su određeni uspjeh kod kritike i publike, a dvije 'Priče' omnibusa ušle su u kategoriji kratkih filmova u selekciju nekih od najvećih filmskih festivala (Berlin, Cannes). Taj uspjeh bio je okidač za drugi set 'Priča' za koji je raspisan javni natječaj na koji je prispjelo 142 scenarija, od kojih je izabrano šest. Rezultat izbora je filmsko uprizorenje koje je sada prikazano u Puli. Jedna od zanimljivijih činjenica je da su prve 'Zagrebačke priče', prema pravilima koja su bila na snazi u vrijeme prikazivanja bile projicirane u 35 mm formatu. U međuvremenu su se promijenili i tehnički uvjeti Festivala prema kojem se sada i u glavnom nacionalnom programu mogu prikazivati filmovi u digitalnom obliku. Ta odluka u skladu je s globalnim trendom digitalizacije kina (čitaj, multipleksa), a u hrvatskoj kinematografiji pogodovala je hiperprodukciji digitalnih filmova, pa i dugometražnih, koje je jeftinije realizirati od klasične vrpce.

Takav uradak su i 'Zagrebačke priče broj 2', omnibus od šest filmova različitih autora koji, paradoksalno, djeluju na ujednačenoj autorskoj razini. Naime, radi se o jednom od slabijih filmova ovogodišnje Pule, ne samo po pitanju realizacije, već i po scenarističkim rješenjima. Svih šest filmova djeluju kao da su nastali nekom amaterskom video klubu (iako se i u njima mogu ostvariti profesionalna djela.

Prošle 'Priče' imale su filmski profesionalniji pristup, dok je nastavak napravljen nonšalantnije, što je utjecalo na konačni rezultat. Scenariji imaju malo veze sa stvarnošću, a tome doprinose knjiški dijalozi, neujednačena gluma, neuvjerljiva radnja i činjenica da ove 'Zagrebačke priče' malo toga imaju sa Zagrebom. Većina radnji odbija se u interijerima, a s kozmopolitskim stanovnicima koji karakteriziraju našu metropolu), pa priče mogu biti i splitske, osječke i dubrovačke... nema ničega što bi karakteriziralo Zagreb, osim nekoliko eksterijera po kojem se kreću neki od likova. Sve je snimljeno videokamerama, tako da čitav film izgleda kao video uradak napravljen u kućnoj radinosti.

Prva nezaokružena priča 'Kruške' (zašto ne? smokve', kako u trenutku izgovori protagonistica) o odnosu kćeri i oca koji se ženi sa znatno mlađom djevojkom na kraju završi poetskom jadikovkom koja izaziva malo empatije u vremenima koje obiluje većim (i obiteljskim) teškoćama. Druga priča, 'Od danas

do sutra' ima najviše psihološkog, urbanog i suvremenog potencijala, ali općom entropijom i pojedinim previdima ne izbija iznad omnibusnog prosjeka. Radi se o rastavljenim roditeljima koji svoju tajnu čuvaju pred djetetom, a naznake odnosa među partnerima unutar kruga roditelja koji se družu kao i njihova djeca najintragantniji je potencijal koji i ostaje u toj kategoriji. U trećoj 'Mucica' roditelji šalju svojeg sina prvačića samog u školu, što rezultira nizom komičnih situacija. Sve bi bilo dobro, da se zadržalo na parodiji, a ovako je dosta toga ostalo nategnuto i slabo. U 'Sinu' (koji bi se, po ujednačenosti uloga, mogao zvati Otac i Sin), Otac strogim odgojnim metodama izvodi svojeg sina na pravi put, a na kraju Sin pokazuje Ocu kako se to radi. I ova Priča, koja prikazuje prepoznatljive obrise zagrebačkog Jaruna, ostaje nedorečena ili nekoncentrirana u realizaciji anegdotske nakane. U petoj priči koja se zove 'Može neko baciti čik odozgo' mladi par muku muči s egzistencijalnim problemima, ali autori pretjerujući u tim problemima, čine ih nestvarnim. Očigledno. Zadnja priča 'Na kvadrat' priča je o dvije je lezbijke, što se uklapa u pomodne trendove o prihvaćanju različitosti i borbi za različita ljudska prava. U priči u kojoj se ništa ne događa (ne vidi se što prijateljice rade i od čega žive, iako ni u čemu ne oskudijevaju), dvije prijateljice pokušavaju pronaći zajednički jezik u svojem, ne zna se zbog čega (osim ekspliciranja opisa tog odnosa) narušenom odnosu. Pitanje je koliko i sto minuta 'zagrebačkog' filmskog kolaža na velikom filmskom platnu može pridonijeti popularizaciji hrvatskog filma.

Robert Jukić